

cafarnaüm delirant de les edificacions costaneres que s'endinsen fins i tot per la vall de Calonge. El camí, tot d'una s'ajunta amb l'ampla pista forestal que prové de Palamós i s'utilitza principalment per accedir a les instal·lacions de Ràdio Costa Brava, situades al cim del Puig Cargol. Bé: això de pista forestal és un dir ja que moltes carreteres comarcals són força més estretes! No acabo d'entendre a què porta cap aquesta obra. La pujada esdevé molt i molt dreta i jo començo a esbufegar. Ara entenc les exclamacions dels primers corredors! Ja falta poc: ànim! I arribo a un punt, ja gairebé a dalt de tot, on trobo l'explicació de quelcom que em tenia intrigat: una antena més petita al costat de la de l'emissora de ràdio: pertany a una gran casa construïda allà i serveix per a l'enllaç telefònic.

Ja sóc dalt de tot. Al costat de la caseta que guarda els aparells de l'emissora, al peu de la gran torre fornida d'antenes, hi ha una furgoneta. Els seus propietaris cacen bolets i pel posat que fan es nota que la cosa no és el seu fort. En aquest punt acaba l'autopista forestal i el camí pren l'aspecte normal d'un sender de muntanya. Uns dos-cents metres més enllà arribo on hi ha la fita geodèsica i m'hi enfilo.

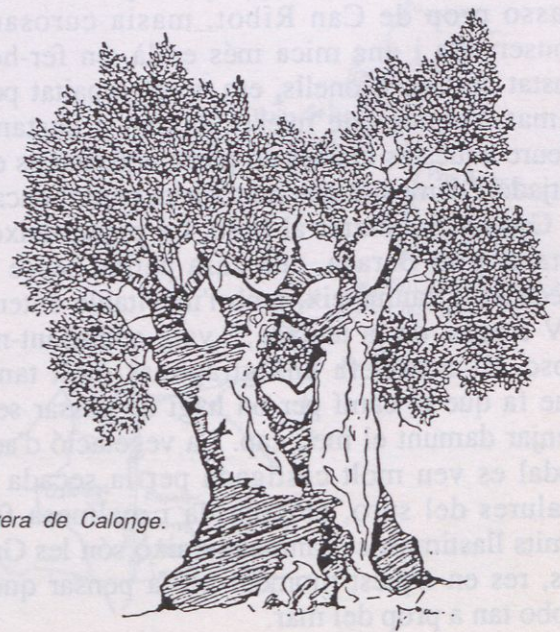
I tot el vessant oriental de les Gavarres apareix estès sota els meus peus. Limitada a ponent pel Puig d'Arques, a migjorn per la carena de Vallvenera, a llevant per la mar i al nord pel Montgrí; el cel, lleugerament encalitat ara, d'una finor tardoral deliciosa, contribueix a fer aquesta estada al cim del puig doblement agradable. No acabaria mai de descriure el que s'ofereix al meu esguard. Tot i això ressalta especialment el desori arquitectònic de Calonge, Platja d'Aro, Palamós i Begur, al costat de Mont-ras i Vall.llobrega, miraculosament indemnes encara... fins quan? Estirant una mica el coll arribo a veure allà, no gaire lluny, la meravella arquitectònica de l'església de Fitor que visitarem l'any passat durant la travessada.

Un quart de dotze. Es fa tard i cal que baixi. Dono un cop d'ull al camí que han seguit els altres marxaires i que jo no faré; no hi seria a temps a baix, tot i que de ganes no en manquen. Així que: mitja volta i cap a Calonge. I ràpid. Cosa no gens difícil desfer el camí, ja que de sempre ha estat més fàcil i ràpid anar costa avall que amunt. En un tres i no res em trobo a la cruïlla del mas Baraca, passo prop del mas Monells i les oquetes —ara vés per on— fugen esverades tan punt m'hi acosto, Can Ribot i Calonge: una hora i vuit minuts.

Allà em retrobo amb els companys; tot ha anat feliçment i un cop endreçats els estris ens disposem a marxar. La tretzena travessada de les Gavarres és ja història. Abans de partir, però, en Jaume ens assabenta de la ruta que seguirà la catzena: Punt de sortida i arribada a Celrà, és a dir: a l'extrem oposat de la serralada.

Ens hi retrobarem, ben segur.

C. M.

Olivera de Calonge.

Tots els dissabtes a partir del 12 de gener

VINE A ESQUIAR AMB NOSALTRES

Més informació en programes a part.